

Jako dnes to vidím

Se

zpožděním vydáváme vzpomínkový rozhovor, který jsme s prvním polistopadovým děkanem 2. lékařské fakulty prof. MUDr. Josefem Kouteckým, DrSc., vedli o jeho děkanování k příležitosti 65. výročí osamostatnění fakulty loni na podzim.

Prof. MUDr. Josef Koutecký, DrSc. (1930), je lékař, pedagog a spisovatel; je zakladatelem české (československé) dětské onkologie; v letech 1989–1997 a 2000–2006 byl děkanem 2. lékařské fakulty UK.

Co se vám jako první vybaví z doby vašeho děkanování?

Považoval jsem za obrovskou šest, když mne akademická obec zvolila děkanem. Prvním polistopadovým. Nikdo jiný jím nebyl takhle dlouho a aniž se sám hlásil. Bojara nezvolili a přešli za Kouteckým. Jako dnes to vidím.

Jaký nejtěžší úkol před vámi na začátku stál?

Provést konkursní řízení na všechny přednosty. U teoretických ústavů jsem komisím předsedal já, u klinik já a ředitel nemocnice. Snažil jsem se obsadit fakultu přednosty, kteří neměli větší škrálop. Horliví členové Komunistické strany pochopitelně zvoleni nebyli. Vždy jsem ovšem, že mnoho lidí vstoupilo do partaje, aby mohli zůstat v Praze a dělat obor. Mým kritériem bylo, jestli ten či onen ze stranického postu

n?komu ublížil, nebo neublížil.

Šlo to hladce?

Zažili jsme n?kolik napjatých situací, kdy lidé p?išli vysv?tlovat. Dostal jsem výhrušné dopisy, že m? zlikvidují. Takový byl po?átek devadesátých let.

Jaký byl váš nejuv?tší úsp?ch?

Z?ízení teoretických ústav?. Cílem bylo, abychom už nebyli vázáni na 1. léka?skou fakultu. Ale z?íte najednou n?kolik ústav?! Není to jen tak, t?eba vybavit mikroskopy histologický ústav. S anatomickým ústavem jsme m?li problémy, protože jeho z?ízení vyžaduje p?ísne hygienické podmínky. Zpo?átku jsme se domluvili na Fakult? t?lesné výchovy a sportu, protože tam mají také patologickou anatomii, a pozd?ji jsme získali samostatný ústav v prostorách Anatomického ústavu 1. léka?ské fakulty.

Jakou jste zažil nejuvtipn?jší situaci?

To jsou otázky...

Když jsem p?ebíral d?kanskou kancelá? po infekcionalistovi profesoru Havlíkovi, vyklidil ji a p?edal mi klí?e. Jediné, co z?stalo v šuplíku psacího stolu, byl promo?ní projev – ten, který on v nezm?né podob? ?íkal t?ináct let. Poradil mi, hele, tady máš ten proslav, jenom tam vyškrtej to socialistický. To jsem samoz?ejm? odmítl a na každou promoci jsem si chystal vždy jiný.

Nejuv?tší pr?švih?

Já jsem typ, který životem procházel bez pr?švih? a s lidmi vycházel dobře... Pro mne jako pro d?kana byl nejuv?tší pr?švih, když m?l n?kdo hotovou celou medicínu, a neusp?l u poslední státnice. Šest let bylo zahozených. P?išel za mnou, abych s tím n?co ud?lal. Jenže já samoz?ejm? nemohl. Bylo mn? to up?ímn? líto.

Nejuv?tší šok nebo p?ekvapení?

Když mi jeden student rok a p?l p?ed koncem studia ?ekl, že v?bec nechce d?lat medicínu. Po úsp?šné zkoušce. To jsem trochu ztuhnul.

Jednou mne navštívila studentka z jiné léka?ské fakulty, že nem?že vystudovat z jistého p?edmtu, protože examinátor na ní chce sexuální služby. A jestli bychom ji nep?ijali. Nep?ijali, protože to nejde. Nem?la dokon?ený ro?ník.

Jaká nejuv?tší zm?na prob?hla za vašeho d?kanování?

Vznik anglické paralelky, na fakult? za?ali studovat zahrani?ní studenti. Zpo?átku pouze ?ekové. Když n?který z nich t?íkrát propadl a bylo to na vyhození z fakulty, vždycky s ním p?ijela celá rodina, p?epadli mne v pracovn? a lkali a na?íkali. Potom jsme program rozší?ili i na jiné státy.

Fotografie: Dan Materna (MAFRA)

URL zdroje (upraveno 11. 3. 2019 - 8:52): <https://www.lf2.cuni.cz/fakulta/clanky/rozhovory/jako-dnes-to-vidim>